

Politiszkos žinios.

Revolucija Maskolijoje.

Paskutiniai, atėję iš Maskolijos telegramai, pranešę apie suvaldymą susibuntavusių jurių jurių Sebastopolio, nors tas suvaldymas nepasiejo be kraujo praliejimų. Valdžios paėmė apie 2000 jurių, bet turėjo paskandinti net porą savo kariškų laivų. Tokiu būdu, ko neįsinaikino japonai, tą skandina pačios valdžios ir, galimai sakyti, kad dabar Maskolija kariškos laivynės neturi, kam nors tinkančių laivų turi ji mažiau nei už jaunute Norvegiją. Susibuntavę jurių ninkai ir čia dar apsiriko ant sandraugų žemės kareivių, kurie, vietoj stoti susibuntavusių pusė, šaudė į savo draugus. Nėra abejonės, vienok, kad kareiviai susipras ir eis išvien su žmonėmis ir žmonių draugais. Kiek laikas suvaldymo Sebastopoliaus jurių jurių praužo kareivių, nežinia; nežinia teipgi, ką caras darys su pasidavusiais jurių jurių.

Nors susibuntavusius jurių jurių dar šiuo metu kartu pasisekė suvaldyti, bet padėjimas caro Mikalojaus nepasigėrio, priešingai, sanlygos teip susideda, jog galima manyti, kad Mikalojaus viešpatavimui artina galas, jis jau neišgalis užlaikyti ant griuvančio, žmonių kraują ir prakaitą aplaistę sosto.

Pereitą sanvaitę atėjo telegramai atgabenoti žinią, jog Maskva dega. Kas ten atsitiko tikrai, nežinia iki šiol, kadangi iš Maskolijos užrubežius tik netyčia prisigriebia ir tai paveldytais žiniomis. Mat ten sustraikavo telegrafistai, o geležinkelio telegrafistai atsisako siųsti rando ir privatus telegramus. Peterburgas ir pats caras atskirtas nuo kitų kraštų, pats Witte dabar nežino, kas plačioje Maskolijoje dėsiai.

Kad ten negerai, kad neramu, abejonės nėra. Matyt, caro randas netiki jau paprastai kariūnėms, bijosi caro gvardijos, kadangi joje tarnauja apsviestiniai, taigi toliau matanti kareiviai ir oficialai; bijosi buvusių Japonijos nelaisvė, bijosi grąžinti iš Mandžurijos dalyvavusių karę kareivių, bet jų vietoj rengiasi po ginklu paskauti visus kazokus, kvailiausius net Maskolijos kareivius, bet užtai ištikimius.

Angliški Londono laikraščiai, nežinia vienok ar teisingai, garsina visokias gana sensatiškas žinias iš Maskolijos, ypač iš caro Mikalojaus dvaro. Tie laikraščiai patys garsina, buk kunigaikštis Boris, pasigarsinęs visokiais skandalais net Chicago, paskui Mandžurijoje, stengėsi carą nudurti, ar kitokiu būdu nužudyti; tai vel, buk, caras susibūrė su savo dėde, kunigaikščiu Vladimiro, vadovu paskirtos gynimui caro gvardijos ir potam tas atsisakė nuo vadovybės. Jam pasitraukus, gvardijoj apsirėškė nepaklusnumas. Gvardijos oficialai ir kareiviai padavė carui pasiskundimus; protestavo prieš vertimą pildyti policijos pareigas; oficialai tiesiog apsirėškė, jog nesaudys i žmonis, savo brolius. Už tokių drasų, tulą oficialų ir kareivių skaitlių suarėstavo ir pasodino į kiverčius kalėjimą. Tuom, vienok, neįnamino likusių gvardijos kareivių, bet, priešingai, dar labiau juos suerzino.

Kareivių maištai buvo teipgi Latvijoje ir pietinėje Lenkijoje. Randas sako, kad vien rezervas kareiviai išreikšė neuzganėdinimą, kad juos laikė, neleidžia namon, nors pasibaigus kare, juos priderėjo seniai namon paleisti.

Kaip rodo laiskai kareivių buvusių nelaisvė Japonijoje, ant jų caras iš tikro negali užsitikėti. Visi išgria Japonijos valdžią ir budami nelaisvė, ten daug išmoko, suprato. Juos caro valdžios ir bijosi grąžinti namon, siūlo jiems žemės plotus apsigyvenimui Siberyje ir pašelpą pinigais, jeigu rytuose pasilikis; bet, ypač terp buvusių Japonijoje, neatsiranda norinčių Siberyje pasilikti. Jeigu juos randas pargabės į Europą Maskoliją, tai ginklu jau neduos, kadangi nėra abejonės, kad tie iš syk stotų žmonių pusė. Jie patrauktų dar abejojančius, tuos padrasintų ir caras netektų apginęjų; vienų kazokų nepakaktų.

Jau, rodosi, net terp kazokų ateidana ir doreni. Kad už žmonių skerdimą visi Maskolijos žmonės, apart biuokratų, pradėjo niekinti kazokus, reikalauji jų pašalinimo iš miestų, stovinčio Peterburge Doniškų kazokų regimento kazokų oficialų laikraščiuose patalpinę pasiteisnumą, kad laikie bauriausius skerdynių jų regimento kazokai nepaleido nė viso šuvis i žmonis ir nepaleis, jie teipgi peikia pasielgimą kazokų kitų regimentų.

Darbininkų visos Maskolijos organizacija „Unija Unijų“, surengė naują visos Maskolijos darbininkų straiką, priverstinai rando liautiesi veidmainiavimų ir parodyti ištikro, ką duoda žmonėms, vietoj žadėjimų, ant galo išpildyti pažadėjimus.

Į Londoną atėjo telegramai, buk prie caro reakcionieriai vel ima viršų ir Witte neįstengia nieko padaryti. Bet jeigu ištikro, reakcionieriai paims viršų ir valdžia griebis reakcijos, tuom vien suskubins pasikėlimą visos Maskolijos žmonių ir savo galą. Jeigu Witte pasitrauks, nieks jo neįsilaikės, nes jis nieko gero nepadarė, tų čia viliojimais stengėsi neuzganėdinimą ir iškilusią revoliuciją nuraminti. Tokio valandoj kaip dabar, reikia Maskolijai ir dorenių ir energiškesnių už Witte veiklų. Jis galėjo tikti taryboms su Japonija, bet netinka įvedimui Maskolijoj reikalingų reformų, išliuosavimui žmonių nuo suvaldos biurokratų, kadangi ir jis pats yra biurokratas. Nuolaužymui biurokratams ragų reikia ne biurokratų, bet naujų žmonių, o tokių caras nekvečia, neįsako ir tas iš eis ant jo paties nenaudos.

Į Paryžių neatina nė jokios žinios, ant beržės užgimė tikra panika, kadangi Prancūzų dang milijardų yra maskoliskų bondų. Su viena diena vertė jų bondų nuopuolė ant 15% žemiau negu kada nors buvo. Maskolijoj paplito paskalas, buk randas, negaudamas užrubežius paskolos, pasirengęs visą aukšą paimti iš bankų ir jo vietoj išleisti porierius, kaip tai padarė laike Krimo kare. Kadangi tasyk žmonėms atsiėjo daug žudyti: už rando paimtų rublį gavo asignaciją, kurių vertė nuopuolė paskui ant 25 kap. už rublį, išgirdę apie tokius rando

merius, žmonės puolė i bankus, reikalaudami savo pinigų; su viena diena i bankų atėmė 10 milijonų rublių. Turinti popierinius pinigus, skubinasi apkeisti ant aukso ir aukšą siūnė i užrubežių bankus. Tas rando, kad ne tik užrubežiai neturi užsitikėjimo ant caro rando, jam mat jau netiki nė Maskolijos ukėai. Jeigu nenauširams greitai, popieriniai pinigai Maskolijoj gali nupulti teip, kaip Prancūzijoje laike didesės revoliucijos, kada žmonės nenorėjo pasilenkti i pakelti nuo gatvės 100 frankų popierios, kadangi mai neverta buvo pasilenkti; debatai kaštavo 500 frankų popieriniai pinigais, o aukso nebuvo. Maskolija ekonomiskai gali atsirasti tokiose sanlygose, kokiose dabar stovi Turkija arba pietinės Amerikos respublikos, kuriose neįsilauna revoliucijos.

Kijeve susibuntavę jurių jurių pantočių batalijonai ir stengėsi prie bunto patraukti kitus kareivius, bet prie jų pristoj tik 2000 inžinierių korpuso kareivių. Kazokai stengėsi juos išvaikyti saviškai, bet jenerolas Drake bandė geruoju perkaltinti kareivius nusiraminti ir tas jam beveik pasisekė, bet ant syk atėjo jeneral-gubernatoriaus prisakymas nesigailėti šuvis. Susibuntavę kareiviai sustojo prie kazamų Azovo regimento ir kalbino kareivius prie bunto pristoti. Beistariant, nežinia kas šovė ir pašovė oficiali. Tas buvo ženklus. Užgimė šaudynės, kuriose 170 kareivių tapo užmuštų, o 300 sužeistų. 200 maištininkų pasidavė. Jenerolas Drake, už tai kad geruoju bandė kareivius kalbinti liautiesi maisto, ant neaprubėžiuo laiko likosi i kariūnės paleistas. Mat besielgiantiems žmoniškai dabar caro randas neušitiki. Vietoj jenerolo Drake likosi paskirtas Kargunov, pagarsėjęs savo žveriskiu pasielgimu.

Kijeve sustraikavo tarnaujanti ant pietvakarių geležinkelio ir didesės dalis fabrikų darbininkų. Politechniskas institutas likosi uždarytas, jį apėmė kariūnė. Laikraščiai išėmė vel po aštria bėnzura, nors Witte pažadėjo laisvę žodžio. Visi mat Wites pažadėjimai neturi didesės vertės. Peterburge sustraikavo ne tik telegrafistai, bet ir tarnaujanti ant pacho. Užrubežiai pačiai neprima vel siuntinių i Maskoliją.

Finlandija, nors gavo, ko reikavo, toliau gabena ginclus ir amuniciją iš užrubežių. Matyt, neušitiki ant caro.

Odesoj ir visoj pietinėje Maskolijoj rando agentai vel pradėjo tamsias, nieko neįsimančias minlas siundyti ant žydų. 130 vietose buvo žydų skerdynės, didžiausios buvo Rostove ant Dono. Kaip dabar dalykai stovi, negalima laukti greito nusiramimo Maskolijoj.

Is Minsko.

Miesto deputacija, atvykus i Peterburgą, pranešė ministerių tarybos pirmininkui, gr. Witte, sekančius miesto gyventojų reikalavimus:

- 1) Kuo greičiausiai atšalinti gubernatorių, polcemeisterių, žandarų valdybos viršininką Wildemana-Klapmaną ir papulkininkį Marčenko, žandarų valdybos viršininką Minske kariūnėn kitais kareiviais.
- 2) Atšalinti arba pakeisti stovinčių Minske kariūnėn kitais kareiviais.
- 3) Kuo greičiausiai atimti iš miesto kazokus.
- 4) Atšalinti arba pakeisti stovinčių Minske kariūnėn kitais kareiviais.
- 5) Susirinkimų liuosybė; kad i susirinkimus nesikisčių policija, ne kariūnė.

Kad įvyktų mieste ramumas, reikalinga yra atstatyti Minsko gubernatorių Kurlovą.

(Is „Vil. Zin.“)

Is Šunskų, Suvalkų gub., Senapiilės pav.

23 d. spalio i Šunskų mokyklą atėjo 5 vaikai ir „Lietuvių social-demokratų“ apgarsino straiką. Iš dalinę vaikams proklamaciją apie reikalavimą mokiniui lietuviška kalba, liepė jiems eiti namon ir negrįžti toliai, kol tėvai neįsireikalaus lietuviškos kalbos mokykloje. Tapat dieną tie patys vaikai aplankė dar Giją ir Paazerių mokyklas, o ant rytojaus, Sasnavos, Antanavo ir Gudelių mokyklas ir visur tokiu pat būdu sustabdė mokyklą. Tikiai Gavaltonės kaime, Antanavo valsčiuje, sutiko jie Senapiilės pavieto žemargių viršininką su vienu žemargiu. Viršininkas norėjęs juos sumti; jie neįsilaikė ir pradėjo šaudyti. Viršininkas turėjo sautu, o jie tik revolverius. Iš pradžių buvo pašauti arkliai tu vaikinų i jie palikę arklius, pabėgo. Viršininkas su žemargiu pasibijojo betgi juos vyti i jie pabėgo. Viršininkui persovė šinelo skverną i rankovę. „Vil. Zin.“

Su ypatinga iškille sutiko ta manifestą šunskiečiai. Per šv. „Apiekos“ atlaides jie užkvietė net oratorių, kurs jiems išaiškino visą manifestą turinį. Baigiantis po mišų pamokslui pasirodė nedidelis žmonių būrelis, atėjęs nuo Giją. Nesėsi su saviu dvi raudoni vėliavai, kas darė nepaprastą įspūdį ant žmonių. Išgirdę apie ateinančią procesiją, kiti žmonės išėjo iš bažnyčios sutikti ateinančius, kiti pasiliklo klausyti pamokslų. Jam pasibaigus, demonstrantai atėjo jau ant Šunskų rinkos. Žmonės išsipykė iš bažnyčios ir, kaip bitės bitiną, apsupo atkeliauvusį būrelį. Tada iškėlė augstyn dvi vėliavai. Ant vienos iš jų buvo išsiti baltas žodžiais: „Sveika liuosybė!“ O ant kitos: „Lai gyvuoja nepriklausoma Lietuva!“ Šiais žodžiais pradėjo oratoriaus savo kalbą. Toliau, kalbėdamas apie palengvinimus suteiktus manifestu, oratorius nurodė miniai, kad ta manifestas nėra jokia dovana, bet tik išveržimas iš biurokratiškosios valdžios naršyto, ką ji buvo nuo žmonių atėmusi, nės žodžio, sauzinės ir kitos laisvės, lygiai ir ypatos nepaliečiamybė

Is Vilniaus.

„Vilniaus Zinio“ rašo, kad garsus mūsų filologas Jonas Jablonskis bus netrukus pakviestas i lietuviškos kalbos mokytojus vidutinės Vilniaus miesto mokyklose.

Vilniaus R-katalikų seminarijoje, šmet išguldymo lietuviškos kalbos dar neįves.

Vilniaus teismo rumas panaikino tiek baustinių politiškių bylų: Vilniaus gub. 32. Kauno gub. 19, Gardino gub. 25 ir Minsko gub. 34 bylas. Nepanaikinta tik viena byla, paliečianti 2 skirsni 126 artikulo.

Vilniaus apskrificio teismas išbraukė tris politiškas bylas.

Vilniaus taryba apdirbo sekančius įstatymus miesto komitetui, kuris rūpintųsi užlaikyti visuomenės ramumą Vilniuje:

Komiteto tikslas.

1) Vilniaus miesto tarybai, steigia komitetą tam tikslui, i dant jis būtų tarpininku terp visuomenės ir administracijos išradimui priemonių, reikalingų miesto nuradimui i miesto gyventojų gyvybės ir turto apsaugojimui nuo neteisinių pasikėsimų.

Komiteto tiesos.

2) Komitetui yra paveda:

ma:
a) Temyti policijos veiklą.
b) Teirautis ir tyrinėti apie neteisingsus pašalinii ir valdiškų ypatų pasielgimus ir pranešti apie tai atsakančiai valdžiai, kad pašauktų kaltininkus teisman.
c) Moraliskai veikti, nuramdyti gyventojų.
d) Susizinti su atsakančiai valdžia link esančių komiteto žinioj dalykų.
e) Rinkti aukas komiteto reikalams.

Komiteto sąstata.

3) a) komiteto organizacija susideda iš centrališkojo komiteto ir iš 8 nuovadinių pakomitetų, pagal policijiskų nuvadų skaitilais.
b) centraliskasis komitetas susideda iš 13 sąnarių, pakviestų miesto gyventojų nesikiant tautos ir tikybos; iš jų 8 sąnariai busi vienu laiku ir nuovadinių pakomitetų pirmininkais.
c) nuovadinis pakomitetis iš 7 išrinktų miesto jarybos sąnarių. Vienas iš jų turi tiesą kandidato pakomiteto sąnarių rinkimuose.

Kandidatas užvaduoja pakomitečio pirmininką centrališkojo komiteto posėdžioose.

Prirėkus, atskirų pakomitečių sąnarių skaitilais gali buti padidintas pagal miesto tarybos nužirėjimo.

Nuovadinių pakomitečių sąnariai turi tiesą pasikviesti sau i pagalbą tiek pat sąnarių bendradarbių, kurie turi buti patvirtinti centrališkojo komiteto.

(Is „V. Zin.“)

Is Visakio-Rudos, Senapiilės pav.

Neperseniai, nakties metu, Rudoje nežinomi vaikai išdabžė monopoliję visą degtinę, o pinigų pašmė „savo reikalams“ o (teip pažymėjo atskaitos knygoje), kaip girdyti, nuostolio valdžiai padaryti i 800 rublių. Dabar „monopolis“ vėl pastatytas ir jau pradėjo pardavinėti degtinę, kurios buvo labai ištroškę girininkai per istiai tris sanvaites.

Is Vilniaus.

Vilniaus Zinio“ rašo, kad garsus mūsų filologas Jonas Jablonskis bus netrukus pakviestas i lietuviškos kalbos mokytojus vidutinės Vilniaus miesto mokyklose.

Vilniaus R-katalikų seminarijoje, šmet išguldymo lietuviškos kalbos dar neįves.

Vilniaus teismo rumas panaikino tiek baustinių politiškių bylų: Vilniaus gub. 32. Kauno gub. 19, Gardino gub. 25 ir Minsko gub. 34 bylas. Nepanaikinta tik viena byla, paliečianti 2 skirsni 126 artikulo.

Vilniaus apskrificio teismas išbraukė tris politiškas bylas.

Vilniaus taryba apdirbo sekančius įstatymus miesto komitetui, kuris rūpintųsi užlaikyti visuomenės ramumą Vilniuje:

Komiteto tikslas.

1) Vilniaus miesto tarybai, steigia komitetą tam tikslui, i dant jis būtų tarpininku terp visuomenės ir administracijos išradimui priemonių, reikalingų miesto nuradimui i miesto gyventojų gyvybės ir turto apsaugojimui nuo neteisinių pasikėsimų.

Komiteto tiesos.

2) Komitetui yra paveda:

ma:
a) Temyti policijos veiklą.
b) Teirautis ir tyrinėti apie neteisingsus pašalinii ir valdiškų ypatų pasielgimus ir pranešti apie tai atsakančiai valdžiai, kad pašauktų kaltininkus teisman.
c) Moraliskai veikti, nuramdyti gyventojų.
d) Susizinti su atsakančiai valdžia link esančių komiteto žinioj dalykų.
e) Rinkti aukas komiteto reikalams.

Komiteto sąstata.

3) a) komiteto organizacija susideda iš centrališkojo komiteto ir iš 8 nuovadinių pakomitetų, pagal policijiskų nuvadų skaitilais.
b) centraliskasis komitetas susideda iš 13 sąnarių, pakviestų miesto gyventojų nesikiant tautos ir tikybos; iš jų 8 sąnariai busi vienu laiku ir nuovadinių pakomitetų pirmininkais.
c) nuovadinis pakomitetis iš 7 išrinktų miesto jarybos sąnarių. Vienas iš jų turi tiesą kandidato pakomiteto sąnarių rinkimuose.

Kandidatas užvaduoja pakomitečio pirmininką centrališkojo komiteto posėdžioose.

Prirėkus, atskirų pakomitečių sąnarių skaitilais gali buti padidintas pagal miesto tarybos nužirėjimo.

Nuovadinių pakomitečių sąnariai turi tiesą pasikviesti sau i pagalbą tiek pat sąnarių bendradarbių, kurie turi buti patvirtinti centrališkojo komiteto.

(Is „V. Zin.“)

Is Vilijos, Kauno pav.

Pabaigoje liepos mėnesio šių metų Vilijos valsčiaus ukininkai padavė Vilniaus mokslo apskrificio globėjui prašymus, kad trijose valsčiaus pradinės mokyklose — Vilijos, Bubių ir Jaučėkių — leistų mokinti vaikus lietuviškai ir kad duotų mokytojus lietuvių-katalikus. Ant jų prašymų neseniai atėjo atsakymas nuo p. Globėjo, kurs rašo, kad jis negalįs tuojaus išpildyti jų prašymą, nes dabar dar nedaleista lietuviams katalikams buti mokytojais šiame krašte, o galįs tikiai padaryti vieną daiktą: duoti jiems mokytojus rusus, mokančius lietuviškai! Tokį Globėjo atsakymą pagarsino ukininkams, suaukęs juos i valsčiaus butą, atvykęs iš Kauno pradinį mokyklų inspektorius. Tuo Globėjo atsakymu ukininkai liko nepakintai i tuojaus pradėjo sakyti, kad jie rašysią prašymą pačiam carui. Inspektorius pradėjo juos drausti, kad to nedaryti. Potam jis užklans žmonių, ar jie turi kokius kandidatus lietuvių mokytojus. Ukininkai tuojaus pasiskubino paduoti inspektoriumi adresu dvių lietuvių mokytojų, kurie dabar turi vietas Lomžos gubernijoje. Pašmės adresu tu dvių mokytojų, inspektorius išvaziavo atgal i Kauną. Tose mokyklose mokslas dar nepradėjo.

(Is „Vil. Z.“)

Is Vilniaus

Mergaitės besimokinančios Vilniaus moteriškoj gimnazijoj padavė gimnazijos užeidai savo reikalavimus, terp kurių svarbiausi yra: kad gimnazijos rumai butų pavesti besimokinančių susirinkimams; panaikinimo naminės priežiūros; priėmimo mokytinių i gimnaziją be jokio aprubežavimų dėl tautybės ar tikėjimo; mokiniu lenkiškos kalbos (!) iš lenkiškų rankvedžių; įvedimo mokytinio lenkiškos ir lietuviškos kalbų; išmetimo tendentiškų mokslo rankvedžių, kurių iki šiol buvo daugiau negu teisingų.

Tėvai lankančių Vilniaus

drą visų luomų valscių su išskaidymu mokesčių vietinėse administracijos užlaikymui, kelių taisyklių ir t. t., ant visų, be išimties, sulyg skaičių valdomųjų dešimtinų.

4) Įvesti lietuviškosios kalbos, kaip priverstiniojo dalyko, mokymą i visas žemaites ir vidutinišias mokslo įstaiigas Lietuvoje.

5) Įleisti i žemiečių susirinkimą lietuvių sulyg gyventojų skaičių.

6) Reikalauti nuo paskiriamųjų valdininkų žinojimo vietinės žmonių kalbos ir vartojimo juos visuose santykiuose su lietuviu.

7) Suteikti lietuviškajai kalbai visas pilietiskąsias tiesias Lietuvoje.

8) Leisti steigti ekonomiškas, ukio, žemdirbystės, labdarinigas ir k. draugijas; daryti žmonių skaitymus, prižiūrint vietinei policijai; rengti nedėlines mokyklas miesteliniuose ir lietuviškąsias pradedamąsias mokyklas sodžiuose, kaip prirėgiamąsias i valsčiaus mokyklą; neskaityti namų mokslo už nuodėmingą darbą.

9) Sulyginti lietuvių kilties žmonių tiesas su rusų tiesomis užimti valdiškąsias vietas.

Taigi reikalauja mažai.

gimnazijas vaikų, žydai, padavė užveidai savo reikala-
vims, tarp kurių svarbiausi
yra: kad žydai ir gimnazij-
as būtų primami be apra-
bejavimų, kad žydai būtų
priimami už mokytojus gim-
nazijose kaip ir mokslo-
liai, kad nuo gimnazijų stip-
endijų žydai nebūtų iš-
skiriami, kad žydai kalbos
ir tikėjimo mokytų priver-
stinai žydų, kad žydų
vaikus mokytų senos hebrai-
škos kalbos ir hebraiškos li-
teratūros, kad programos žy-
diškų mokslų apdirtų žydai.

Vilniaus spauštuvų savini-
ninkai nutarė ant toliau ne-
siuntinėti ir cenzūrą ne-
kraščių, ne knygų, policijos
cenzūrai nesiuntinėti apgar-
sinimų. Ką gi veiks todėl
cenzūros ir policijos cenzoriai?
Ar dykai jie ima algas? Cen-
zūros raudas nepanaikino.

Vilniuje susitvėrė dalis vi-
šios Maskolijos pedagogų (vai-
kų lavintojų) ryšio, prie ku-
rio priglū mokyklų mokinio-
jai. Ryšis tas žada kovoti
už mokinio laisvę, už prae-
linimą mokinio tikėjimo
mokyklose, reikalauja moki-
nimo prigimto vaikų kalbų.

5 d. lapkričio, ant turgaus
ant Lukiškių placiaus atka-
ko pulkelis, matyt, policijos
pasamdytų niekšų ir stengėsi
užsundyti ant žydų kaimie-
čius, tikėdamiesi, kad ir
Vilniuje pasiseks surengti to-
kias skerdynes kaip Kijeve
arba Odeseje. Pradėjo pasa-
koti apie nebučius žydų nu-
sėdėjimus. Nedėlia, ar ne-
mokoje surasti suerzinančių
kaimiečių mokytuvų, o gal pa-
taikė ant sumanėsių, gana
kad tie siundymai neišdavo
vaisių. Tie niekšai, pamatę,
kad niekaip veiki, prasi-
šalino.

Mokytinės privatiškos
mergaitės gimnazijos Prozo-
rovienės Vilniuje pareikala-
vo, taip kaip mokiniai ir
mokinės kitų mokyklų,
kad būtų mokinama gimna-
zijoje lenkiškai ir lietuviškai
kalbos, teigė istorija Lietu-
vos ir Lenkijos, žydai kad
mokyti žydų tautos istori-
jos ir žydiškos kalbos.

Tarnaujanti ant Polocko-
Sedlecų geležinkelio apreiškė
geležinkelio užveidai, jog ne-
gali gyryti prie darbo, kol
tietų apdirbimui nebus su-
kaukti žmonių atstovai, iš-
rinkti visuotiniu slapto bal-
savimu, be skirto tikėji-
mo, tautos ir lyties; kol visų
tamtų tiesos nebus sulgyntos
ir kol joms nebus duotos
tiesos daleidžiančios savisto-
vai gyventi; kad nebus pa-
leisti iš kalėjimų įsi politi-
škieji nusidėjėliai. Ant ga-
lo jie pakėlė protestą prieš
paskutines skerdynes Vil-
niaus gubernatoriaus sureng-
tas.

1 d. lapkričio prasidėjo
moksals tik I Vilniaus gim-
nazijoje, kitose mokyklose
mokslo nebuvo dėl uždušinės
dienos, kurią daleido švesti
šventėms. Daleido teigti
mokinėjoms mokyklose
tarp savęs kalbėti lenkiškai,
tai daleista, be abejonės, ka-
l bėti ir lietuviškai. Tas pir-
ma buvo uždrausta; už atsi-
liepimą nemokomiesiems kar-
tais mokinėjai net išvydavo iš mo-
kyklos.

Tėvai katalikų vaikų, lan-
kančių Vilniaus vidutines
mokyklas, pranešė mokyklų
užveidai, jog jie nesūs vaikų
į mokyklas, kol svarbesni
vaikų reikalavimai, bent to-
ki, kokius mokslo apskri-
čio globėjai gali padaryti,
nebus išpildyti.

Po paskutinių ant Vil-
niaus gatvių parengtų
skerdynių, iš Vilniaus pra-
puolė gubernatoriaus Pah-
lės. Laikraščiai rašo, kad
jis yra dabar užrubežiose.
Pabugo, matyt, nabagas.
Tas aiškiai rodo, kad jis prie
ty skerdynių rankas pridėjo.
Jelgu jaustusi nekaltu, ne-
būtų dūmę į užrubežius.
Nesant Vilniuje gubernato-
riaus, jo vietininkas išsiun-
dino visiemis paviečių virši-
lakams priskyta daboti,

kad policija ne jokiū būdu
nesikištų į politikos reikalus,
nes jos pareiga tik tvarkyti
žmonis ginti. Tuom tarpu,
iki šiol, policija labiau užsi-
mė politika negu tvarkos da-
bojimu. Ir skerdynės, buv-
sios kur nors Lietuvoje, poli-
cijos surengtos. Ar ji dabar
pildys naują priskyta, ga-
lima abejoti.

IS Rygos.

Rygoj susitvėrė studenti-
ška apsaugojimo organizaci-
ja, kuri daboja policiją ir ne-
duoda jai žydiškų miesto da-
lyj sukelti riaušių.

IS Gardino.

Matyt, policija čia bandė
suorganizuoti žydų skerdyn-
es. Čia liko išmėtyti „sa-
ndraugus, brolius stačiatiki-
kus“ atsisaukiami, kurių
nežinomi autoriai, matyt, po-
licijos urėdininkai, ar gal jos
inžiniai, kvietė skerti žydus.
Žydų sinagogų atsibuvo mi-
tingas, ant kurio atkako žy-
dai, lenkai ir maskoliai ap-
kalbėti, kaip geriausiai būtų
nedaleisti skerdynių; jų iki
šiol dar nebuvo.

IS Minsko prapuolė niek-
šas, paskutinių žmonių sker-
dynių organizatorius, guber-
natoriaus Kurlovo, kurio praši-
linimo ir nubaudimo reikala-
vo atkakūs ir Peterburga
Minsko deputacija. Išvažio-
jo ir Peterburga ir čianykštis
sūdo prokuroras.

ISZ Lietuvizku dirva.

IS E. St. Louis, III.

Čianykštė tautiška Simano Dau-
kanto Dr-tė, prie kurios prisirše
sumanėsių lietuvių, bet kad
tokie mažai yra, iširo. Sanariai
nutarė numatyti draugystę ir
prisirašyti prie kitų čia esančių.
Draugystės kasierius sanariams iš-
mokoje pinigų sulys į įmokėji-
mą ir išdave atskaita. Pasirodė,
kad apart išmokėtų pinigų, kasoj
buvo 5 dol. ir sanariai pridėjo
dar po 2 dol. Iš viso pasidarė
\$10.50. Pinigus nutarė pasiūti
„Kovos“ redakcijon. Paskyrėme
juos L. S. D. P. Europoj.

Kunigas Šlomas gana ragina lie-
tuvius prie mokslo ir apsišvietimo.
Ant jo paraginimo čianykštis Lie-
tuviškas Kliubas įrengė knygyn-
ą, nors užnamumui buvo ne ma-
žai priešininkų.

Vasiliaukas.

IS Spring Valley, III.

Darbai čia gerai šitų aplinkinių
kastynėse. Kas pribuvo, darbą
gana. Visi lietuvių turi darbą ir
pinigų ne trūksta. Lietuvių yra
čia apie pusantro tukstantio, bet
tautiskais jų supratimas stovi žemai,
daugumas palinkę prie gir-
tuokliavimo, bet yra ir gerų tau-
tiečių, besirūpinančių apie tėvynės
labą, apie jos išiliosavimą iš
po svetimo jungo. Keletas jų ge-
resniųjų susirinko pas Gustaitį ir
sudejo 5 dol. ant sušelpimo revo-
liucijos Lietuvoj (vardai aukauto-
jų ir jų aukos pagarsintos kitų
vietoje). Rd.). Pinigus siunčiame
„Lietuvos“ redakcijai ir meldžia-
me perduoti Revoliucijos Šelpimo
Komitetui (katram? tautiskam, ar
socialistų? Rd.).

A. Gust.

IS Phenix, Brit. Col.

Darbai čianykštiose vario ir ge-
lezies kastynėse čia gerai, dirba
su dviem darbininkų atmainomis.
Iš kitur pribuvusiam darbas ne
lengva gauti.

Lietuvių yra čia mažai: du pa-
vienį ir viena šeimyna. Čia nesie-
niai kastynėse lietuvių Vincui
Skruzdai sutrynė ranką teip, kad
reikėjo visai nuplauti. Skruzda
paėina iš kaimo Budviečių, Paje-
vonio valtytos, Suvalkų j. L.

IS St. Charles, III.

Lietuvių yra 30 šeimijų ir 200
pavienių. Užmanėm sutvėrti
savitarpinės pagalbos Dr-tę. 8 d.
spalio atkako Dr. Graičunas iš Chi-
cago, paaiškino draugystę mie-
rus ir jų reikalingumą, ant jo pa-
raginimo sutvėrtė tautišką drau-
gystę savitarpinės pagalbos po
vardu D. L. K. Vitauto. Mieris
yra yruodoti pagalba ligoje ir pos-
meringė išmokėti. Iškarto prisira-
šė 25 sanariai, dabar jau yra 30
sanarių.

Komitetas susidėda iš sekan-
čių ypatų: prez. — K. Plungis,
vice-prez. — A. Jurpolis, prot.
sekr. — S. Kella, fin. — J. Kella,
kasierius — A. Andriškevičia, ka-
sos globėjai — A. Plungis ir R.
Gricianas, maršalka — J. Badris.
Skr. S. Kella,
83 W. Main St.
St. Charles, III.

IS Los Angeles, Cal.

Didelių dirbtuvų čia nėra. Pa-
prastam darbininkui darbas sun-
ku gauti. Išlavinti amatininkai
uždirba gerus pinigus.

Lietuvių čia ne daug, lietuviškų
vertelių čia nėra, tik vienas laiko
restauraciją. Daugiausiai lietuvių
dirba rubsiuovėse. Vedusių yra 16
porų, o pavienių 15. Čianykštiai
lietuvių užsilaiko gerai, veiki visi
apsivedėliai turi locnus namus;
daugelis nevedėlių teigti turi apsi-
pirkė lotus. Mat mūsų miesto lie-
tuviai nepraleidžia pinigų karcia-
mose.

2 d. lapkričio pasimirė Silvestras
Kasparavičia. 5 d. atsibuvo lai-
dotuvės. Vėlonius buvo geras
žmogus, Amerikoje išgyveno 19
metų; prigulėjo prie Susiv. Pa-
jo jis iš Kauno gub., Raudonojo
parap., Girbanto sūdušias. Pali-
ko padį ir 6 metų sunų. Norinti
daugiau apie velionį dasiznoti, tesi
kreipia ant antrabo: Annie Kaspar,
153 Beandry ave., Los Angeles.

19 d. lapkričio apvaikščiome
varduvas Elzbiutos Degutienės.
Besilinksminant svečiams, Elzbieta
užmanė paaukauti, kiek kas ga-
li, ir revoliucijonieriu fondą. Su-
dejo 9.60. Pinigai nusigyti Dr. Šliu-
pui (aukautojų vardai pagar-
sinti kitų vietoje). Rd.).

P. D.

Čianykštė Tėv. Myl. Dr. kuopa
turėjo susirinkimą, ant kurio bu-
vo kalbėta apie revoliuciją Masko-
lijoje. Daugelis revoliucijos, kas
pagimė tiek vaidų, protestų ir
protestų prieš protestus, kokių da-
bra prikimti mūsų laikraščiai; net
juokiam šita skaitant tuos tuščius
šukavimus ir protestus, o tuom tar-
pu pās mus ir vaikai supranta, kad
be protestų, be visų bereikalingų
šukavimų nuveiktume daug daug-
giau. Šliupas, kaip ramstis komi-
teto, jau galėjo paklausti aukautojų,
kam duoti aukas (išrinkę komi-
tetą jų davė jam valią skirstyti
aukas, susitarus komiteto sana-
riams, tai rodosi, komitetui ne buvo
pamato kreipties į aukautojus.
Jis ir nesikreipė, kol nežuėmė vai-
dai. Rd.). Jis, vietoj tai padaryti,
velio pasirašyti nuo darbo.
Gana mūsų kovos su dvasiškai
vodovais, kam mums dar naujų po-
vinių tarp laisvamanių ir sociali-
stų vadovų!

Lizdeika teigė ne be kaltės, jis,
pavydėdamas varpčiams ir drau-
giams, pirmiausiai pakėlė pro-
testą, kad ir jiems duota kiek iš
Amerikos lietuvių aukų. Nors
varpčiai ir draugiečiai ir ne dir-
bo, kaip reikia, bet dabar gali pra-
dėti dirbti. Ir ar ištikro jie nieko
ne dirbo? Ką čia, rodosi, piau-
si, darbo vietas yra per pilnai,
tai reikia pasidailinti darbu, viena
partija, nors drūčiausia, visko ne
nuveiks. Vos sutvėrėm sociali-
stų partiją, apie kokią gal dešimtis
metų atgal nieks Lietuvoje ne ne
sąpnavo, jau vardan naujai užie-
musios keliamė vaidus, nes senie-
jie vaidai klėrikai su laisvamani-
niais jau mums įgriso.

Salyn su visais vaidais, nes be-
sivadymai, besipauidami tarp sa-
vės, mes nieko nenuveiksime!
Tėv. Myl. Dr-tė Los Angeles
kuopos pirmėdži.

D. D.
Talpiname godotino pirmėdži
atsileipdami, bet drauge priduriame,
kad jį pridėję siūti „Vienybę“,
kadangi ji yra organu T. M. D.
o protestų joms teip mažai. Mes
ir teip visų protestų dėl aukų pa-
dalinio neįteigiamo pataikinti, y-
pač kad kiekvienam rodosi, kad
jūs ilgesni raštą parasyti, nors ja-
mės mišlies yra mažai, tai vis bus
geriau.

Rd.

IS Easton, Pa.

Čia netruksta lietuvių caro gar-
bintojų, bet yra ir geri tėvininkai,
kuriems rūpi labas mūsų tėvynės
ir dabar ten užgimusi revoliucija.
Čia ir Philipsburge buvo renk-
mos aukos sušelpimui revoliucij-
onierų. Žinoma, renkami aukos
nuo carbernių nieko negavo, nes
tie sutvėrė čia net liopolistų kuopą,
atsakančią Maskolijos „juoda-
siuntinai“. Aukų rinkėjai surinko
\$8.44. Pinigai nusigyti „Kovos“
redakcijon.

Aš pats.

IS Pejpscot Mills, Me.

Lietuvių šitose aplinkinėse, ypač
griose, dirba diktas būrelis, bet
apie jų tautiškos darbus nieko ne-
girdėt. Skaitantįj kokių nors
raštus yra mažai, todėl ir apie sa-
vo pareigas nesupranta. Taigi
mes trys: Mikolas Petrulis, Jonas
Zinek ir Aberts Petrulis, sudėda-
me po 1 dol. iš viso \$3.00. Pini-
gus siunčiame „Lietuvos“ re-
dakcijai ir paskiriamė juos ant re-
volucijos Lietuvoj.

Mik. Petrulis.

IS Union City, Con.

27 d. lapkričio buvo varduvas
Plikaitienės; susirinkę svečiai, ka-
bėdami apie visokius atsitiktumus,
ypač apie šio laiko padėjimą, už-
manė paaukauti, kiek kas gali, ant
revoliucijonieriu naudos. Sudejo
\$4.85, kuriuos pasiuntė Dr. Šliu-
pui.

Dobrovolskis.

IS Baltimorės, Md.

27 d. lapkričio atsibuvo atidary-
mos naujos lietuviškos svetainės ir
išviniuojamas tautiškos vėliavos; bu-
vo prabalsai ir balsus. Ant iškil-
mų pribuvo ir Dr. J. Šliupas.

Per darbštumą komiteto suvien-
ty 4 draugystę: Sv. Jono Krikš-
tytojo, Mikalojaus Koperininko, D.
L. K. Keistučio ir Dr. Vinco Ku-
dikos, tapo uzmanyta įrengti lie-
tuvišką svetainę ant Barre st., kur
pirmiaus buvo bažnyčia visų šven-
ty parapijos; kur pirma kuniga-
likė mišias, dabar yra lietuviška
svetainė, vietoj altoriaus yra sce-
na, čia plevsuoja lietuviška ve-
liava su žirgvaikiu, o šalia jos ame-
rikonika, vidury vainikas su pa-
rašu: Tegul „gyvoja Lietuva“, ant
kitos pusės „Baltimorės Lie-
tuviai“ ir angliškas parašas „Li-
thuanian Standard“. Svetainė
buvo išrėdita amerikoniškoms
vėliavomis, pilioriai apvynioti
vainikais, per viduri svetainės
teigti pertiesiti vainikai. Žmonių
prisirinko apie 500 ar 600. Pirmia-
usiai, atidarius susirinkimą J.
Česnai ir paaiškino apie draugys-
tę užsidedimą ir kad ant užman-
mo D. L. K. Keistučio draugys-
tės tapo suvienytos ir iš visų 4
tapo išrinkti delegatai, iš kurių su-
sidarė centrališkas komitetas, ku-
ris darbuos ne vien įkurimus sve-
tainės, bet ir užstojo už nuskrus-
tas neteisai ypatas.

Pirmiausiai kalbėjo V. Naguri-
novskis, kuris nurodė reikalingu-
mą centrališko komiteto, kuris ga-
li nuveikt daugiau darbų; jeigu tas
butų padaryta 20 metų atgal, Bal-
timorės lietuvių daug toliau būtų
nuėgę.

Potam kalbėjo Dr. J. Šliupas.
Pirmiausiai priminė, kad 14 ar 16
metų atgal, kada Baltimorėje ka-
bėjo apie Žirgvaikį, tai daugelis
juokėsi ir drabstė purvais, o šia-
dien jau lietuvių tiek pakilo, kad
džiaugiasi, matydami Žirgvaikį
plevėsantį ant tautiškos vėliavos;
kuris plevėsavo per daugelį
šimtų metų ir gaudino neprietelius
lietuvių. Pranašavo nekurię, kad
jau lietuvių ne: pakils ir kad per
vėlai užgimė ir tt., bet šiandien žen-
klai rodo, kad da lietuvių tauta
kils iš miego ir bus prylakys kitų
tauty. Dėlto visi išvien pirmyn,
lai Žirgvaikis kaip ženklas valnė-
bės, plevėsodamas, veda mus kelia
pergalės. Lai gyvoja liudinė
valna Lietuva. Lai gyvoja Vil-
niaus seimas.

Ištarim-čiu lietuviškiems biz-
nieriems už dovanojimą alaus ba-
liui.

K. Baltrušaitis.

Reikale Šelpimo revolu- cijos, našlių ir našlai- čių Lietuvoje.

Chicagoje, 26 d. lapkričio 1905
m., 5 val. vakare, M. Ruzgio sve-
tainėje (kerė 45 ir Marshall av.)
atsibuvo visuomeniškai-lietuviš-
kas „Mass-Mitingas“ apkalbėji-
mo reikalo šelpimo dabar liepa-
nojančios revoliucijos Maskolijoj
ir suorganizuoti tam tikslui ko-
miteto aukų rinkimui.

P. J. Varkala atidarė susirinki-
mą ir perstasė siekti į mieri to su-
sirinkimo, meldė visuomenės išrink-
ti pirmėdži. Likosi perstasė P. J.
Varkala ir patvirtintas. P. J.
Varkala, trumpoji ir gyvoj prakal-
bė perstasė pasibaigėtinus pasi-
kūrimus cariškos valdžios, prieš
kuris visoje Maskolijoj, podragu ir
Lietuvoj pakilo liaudis ir prie jos
prisidėjo visa apšviestinė ir pra-
klinėse draugija — žodžiu sakant,
parodė, kad Maskolijoj verda re-
volucija ir šaukė brolius lietuvius
prisidėti prie jos ir sušelpiti pini-
giskai. — Potam kalbėjo pp. J.
Jančevskis, A. Algimavičia, po-
tam atgiedojo Dr. V. Kudirkos
Giesmininkai lietuviškoj kalboj:
„Marsilijerų“, kas visuomenė la-
bai patiko, kuri atstovus, išklau-
sė ir, užbaigus dainą, išreiškė de-
kingumą rankų ploičiams. Pas-
kū 8 metų mergaitė, A. Kabašins-
kiūtė, deklamavo „Laisvę“ ir iš-
tikro ne vienam iš klausytojų aš-
aros akyse pasirodė; vėliaus buvo
pašauktas ant kalbėtojaus Dr. A.
L. Graičunas, bet tas, patėmijęs,
kad pradėjus rinkti aukas, nekuri
broliai stengiasi prisilaikyti iš sa-
lės, vėlydami pragrėti tą centą ne-
gu sušelpiti savo tėvynę — užbai-
gė kalbą, ištaręs žodžius: „Neno-
rėkime pasilikti „išgamomis“, ne-
kaltinkit mūsų, jeigu sugrįžus senon
tėvynen, broliai ir sesers nepris-
mus į savo namus, tardami: „Eik
sau nuo mūsų, išgamai!“ — Paskui
kalbėjo pp. St. Marcinkevičia, Go-
lubickis, Bijanskis ir Eismantas.
Apkalbėjus reikalingumą šelpimo
dabar liepnojančios revoliucijos
Maskolijoj, susirinkimas rado ne-
atbūtinai reikalingu rinkti naują
Chicagoj Kom. Šelp. Rev. ir tapo
perstasėtis ir visuomenės patvir-
tintos sekančios ypatos: Juozas
Varkala — ant prezidento, 4605 S.
Ashland ave.; Stanislovas Marcin-
kevičia — ant kasieriaus, 4605 S.
Ashland ave. Dr. A. L. Graiču-
nas — ant sekretoriaus, 3202 So.
Halsted st.

Šitam komitetui pavesta daryti
susirinkimus su prakalbomis viso-
se dalyse miesto. Chicago, kuotam-
kiausiai, paaiškinant reikalin-
gumą šelpimo revoliucijos ir rin-
kimo aukų. — Stropešniam rin-
kimo aukų susirinkimas pripažino
už reikalingą išrinkti kolekto-
rius kiekvienoj dalyje miesto, kurių
priederystė yra vaikščioti iš namų į
namus kolektojuojant ant knygtės
pinigus revoliucijai ir sušelpimui
našių ir našlačių.

Dalyje miesto Town of Lake
sekančios ypatos likosi išrinktos į
kolektorius: 1) Pranciškus Poška
— 4559 Hermitage av. 2) Jonas
Jankauskas — 4559 Hermitage av.
3) Marijona Pamjonaitienė — 8108
S. Halsted st. 4) Petras Šliesoraitis
— 4618 Paulina st. Tolimesn-
ius suorganizavus kolektojų paves-
tas išrinktam komitetui.

Ant to susirinkimo tapo suko-
lektuota \$10.25. Pinigai sudebi
pas kasierių Stanislova Marcinke-
vičia.

Padėkavojus pirmėdžiui susir-
kimsiems už ramų užsilaikymą, o
dalyvausiams už prielankumą
šventiems tėvynės reikalams, su-
sirinkimas tapo uždarystas žodžiais:
Tegyvoja revoliucijai Tegyvoja
laisvė ir gerovė žmonijai!

Dr. A. L. Graičunas,
Sekr. Centr. Kom. Chicago.

**Tikrasis Lietuvių Revol.
Šelpimo Komitetas.**

Kilus revoliucijai Lietuvoj, kiek-
vieno lietuvių, tikro tėvynainio
širdis užsidegė ir dega vilimis ge-
resnės ateities, visi mylinti savo
tautą lietuvių tikisi per revoliucij-
ją augauti laisvę tėvynės, kurioje
lietuvių tauta galės tobulintis,
kilti ir susilygi su kitoms tau-
tom! — Kas negali prie tos kovos
kuom kitu prisidėti, prisidėda nors
pinigais ir į Amerikos lietuvių
sudejo jau ne vieną šimtą dolia-
rių.

Kad geriau dalyką sutvarkyti,
Amerikos lietuvių išrinko tam tik-
rą Rev. Šelp. Kom. Mat mūsų
visuomenės tikėjo, kad suvienyti
lietuvius, atmetus visus ergetus,
einant iš vien, daugiau galima bus
nuveikti, sujungtos tautos pajė-
gos pasekmingiau galima bus ko-
vą vesti, greičiau galutinai mieri-
ti išiliosavimą tėvynės atsiekti.
Amerikos lietuvių išrinko tam
tikrą komitetą, tikrai tautišką.

Amerikos visuomenė jam pavedė
aukų dalinimą ir tikėjosi, kad ko-
mitetas, be jokio stabdymų, galės
vartoti darbą mūsų tautos ir tėvy-
nės labui. Vienok atsiejo apsiriki-
ti. Ant pirmo susirinkimo visu-
menės komiteto sanariai: Dr. Šliu-
pas, Bacevičia ir Naujokas, taigi
dauguma užmanė reikalauti, kad
Europoj visų kovojančių už tėvynės
laisvę partijų būtų išrinktas komi-
tetas, kuris rūpintųsi visas
tautos pajėgas kreipti prieš dosto-
tiką vien caro valdžią. Komite-
to sanariai, J. O. Širvydas ir J.
Baltrušaitis tam priešinai ir ne-
norėjo to daryti, nors tuom laiki
didimai balsų pasidavė ir reika-
lavimą paršė. Tasyk jau pasiro-
dė, kad tai mažumai ne tiek rūpi
revoliucija, kiek reikalai jų drau-
gų, kad ji nori viską siųsti Lizdeika-
i, o draugiečius, kurie organi-
zavo štraikus ir kėlė demonstraci-
jas ir Lietuvių Demokratų partiją,
kuri jau antiras demitetas rengia
dirvą revoliucijai, visai apšleisti;
demokratams užmetė, buk juos
myli ir maskolij valdžia. Apie
meilę, turbut, ir vaikai abejo. Jeigu
demokratas teip myletų savo caro
valdžią, tai jiems ne reikėtų darbą
užrubežiose vartoti, galėtų tą at-
virai Lietuvoj vartoti. (Dabar jau
Maskvoj, kaip rašo laikraščiai,
pradės išleidinėti ir socialistišką
laikraštį „Načalo“ Rd.). Aišku,
kad caro valdžia teip myli de-
mokratus, kaip ir socialistus,
vienus ir kitus lygiai persekioja.
Nors socialistai vien savę apšau-
kia „košernais“, vienok savo pro-
gramę tikrai socialistiškai mažai
turi, remiasi ant demokratų pro-
gramo, bet kad jų vardas dryžys-
nis, tai juos niekina, ignoruoja,
nors mūsų socialistai demokratų
plunksnoms savę puošia, nes jų
locnos dar neužaugo į teip turto-
laiką: dešimtį metų atgal dar Lie-
tuvų socializmo vieti nebuvo, per
teip trumpą laiką jie mažai
galėjo nuveikti ir nedaug nuveikė.

Kadangi „Tėvynės Sargo“ orga-
nizacija buvo ne pavojinga caro
valdžiai, tai daleidus spaudą, per-
sikaustė į Peterburgą prie „Lie-
tuvų laikraščio“, bet demokratai
su „Varpu“ ir „Ukininku“ to pa-
daryti negalėjo, turbut todėl, kad
jie teigė ir revoliucijonieriams.
Jis to aiškiai matyt, kad bent Ame-
rikoj savę vadinantiems lietuviams
socialistams ir kartais bandantiems
kalbėti už visus socialistus, revo-
liucija ir gelbėjimas Lietuvos,
drutinimas lietuvių tėvės ne apeina,
bet rūpi jiems intrigos, melagys-
tės ir sušelpimas Amerikos lie-
tuvių aukoms savo draugų Europoj,
kuriems Amerikos lietuvių pinigai
reikalingi palaikymui lietuviškų
ir lenkiškų laikraščių. Pasukintus
priedė išleidinėti lenkams, nes jie
ir geriau susiorganizavę ir turin-
gesni už lietuvius. Ne lietuvių
pareiga palaikyti lenkų Lietu-
vų ir dar tam tikslui sunkiai už-

dirbtus pinigus aukauti. Kaip ma-
tyti iš visokių koliojimų ir melavi-
nų po laikraščius, išjuokimų ir
pravedžijimų už lietuvių tautos
labą kovojančių patrijotų palaikais,
mūsų socialistams Lietuva ir lie-
tuvystė visai gerupi; jie iš lietuviš-
kos kalbės naudoja vien propa-
gandai, o ištikro jie ne lietuvių,
jie kosmopolitai, jiems rūpi vien
lietuvių pinigai, o Lietuva vien-
tik, kad joje galėtų intriguoti ir
carauti.

Mūsų intriguantai, pamatę, jog
ant revoliucijos sudečių pinigų ne-
galės paglemėti propagandai, per
nr. 47 „Vienybę“ melaginiai už-
tribioji, buk Revol. Šelp. Komit.,
ant jų mostelėjimo, į duktes sutru-
pėjo ir jo daugiau nėra. Toks ap-
reikšimas tai biaušus ir gyvas me-
las. Jeigu Širvydai ir Baltrušai-
čiai, kuriems rūpi ne revoliucija,
bet tik socializmo propaganda ar
kas kitas, nesutinka su dauguma
Komiteto sanarių ir ne nori dau-
gumos nusprendimui pasiduoti,
tai gali nebut komiteto; bet dides-
nė dalis Komiteto pasilikto, nekuri
ne priguliminguose nuo Širvydo ir
Baltrušaičių laikraščiuose nebuvo
jų pranešta apie atsisakymą.

Šliupas tik dėl intrigų ir neteisėjų
pasitraukė iš socialistų partijos.
Siūmai aišku, jog pp. Širvydas ir
Baltrušaitis, abu sanariai revol.
šelp. komiteto, redaktoriai, viską
gerai žinodami, tyčia garsina me-
lagystes ir klaidina visuomenę,
kelia ir palaiko vaidus, daro intri-
gas visuomeniškam, teip šventam
darbui. Ką jie toms intriguojams
ir melagyst

Nuomonės Baltrus ar Jono visuomenės visai neapneina. Todėl reikia syki galą nuobodulio pasakoms padaryti.

Rd.

Reikale šelpimo mokslavin.

„Saulė“ teisingai bara sanarius „Aukros“ draugystės ir visuomenės už nepastovumą ir apsilidimą. Teip yra ištikio. Ar revoliucija būtų pakėlė Rossijoj, jei nebūtų buvę mokyti ir mylinčių tėvynę ir laisvę brolių ir seserų. Dabartiniai veikėjams mirus, kas jų vietą užima? Mes turime rūpintis didinti savo spėkimas, rūpindami ateities ir dabarties veikėjus. Šelpime revoliuciją, šelpkim kankintinius, bet neizmirkime ir teip svarbioms organizacijoms kaip „Aukros“, o jai pastarame laike „mažiausiai“ aukų tenka, kaipi suvis jos nebutų. Argi ji jau pragyveno savo galybę?

Tokiame atsitikime atsišaukiu visuomenę, kad ji malonėtų šelpiti ant tolesnio laiko „Aukros“ draugystę, nes ji be tvirtos visuomenės paramos negalės ir savo mierių išpildyti.

Dr. A. L. Graičunas,
prez. „Aukros“ Dr. tės.

Nuo Žinyčios.

Chicago, nedėlioje, 26 d. lapkričio. „Zinyčia“ laikė pirmą masmitingą Aukros sąlygą. Ant surinkimo buvo svarstami apie įkurimą lietuviškos kolonijos Sovietų Valstijose. Pirmasidės, ilgoje prakalboje, išrodinėjo susirinkusius reikalingumą ir naudingumą tokios kolonijos. Teipgi tą patį nurodė ir reprezentantai vakarinių geležinkelio angliškų kalboje. Tarp svarstinių reikalų tapo nurodyta, kad įkurimą tokių kolonijos geriausiai pavestų Susivienijimui L. A., kad ant busentio Chicago „seimo paduoti“ jį gaistinan apvarstymui. Susirinkusieji nurodė didelį norą, kad šis reikalas įvyktų ir kokių jis būdu nebūtų įvykdomas, Susivienijimo, ar skirtingos šakos, visame jame pritariu. Tuom tarpu nutarta organizuoti šią kuopą visoms pajiegomis ir kada bus Chicagoje Susivienijimo seimas, pasiūst ten savo delegaciją galutinam dalyko nusivėrimui. „Zinyčios“ siekiu yra: suorganizuoti žmones, o žmones patys darys sau įstatas. Ant šio susirinkimo prisirašė keliolikas naujų sanarių.

Žinyčios administracija yra sekanči: Prezidentas — J. J. Hertmanovič, 187 Augusta st., Chicago, Ill. Vice-Prezid. — Ignasas Doviati, 423 W. 18th st., Chicago, Ill. Fin. Sekr. — Aleksandras Benderis, 519 Noble st., Chicago, Ill. Prot. Sekr. — Mik. Januškevičius, 140 Augusta st., Chicago, Ill. Kasierius — Niceforas Zylevicius, 1418 W. 21 Place, Chicago, Ill.

Direkcia: Bagdonas Januškevičius, Antanas Olševskis, Adomas Bucevičius, Alfonsas Dziadulis, Stanislovas Milleris, Steponas Jezerskis.

Redakcijos atsakymai.

ŠILAKOJO KVIETKAI. Apie nusibakrutinimą banko jau buvo „Lietuvio“ minėta; antinriai senas žinias dabar ne laikas, yra svarbesni reikalai.

SENAI KRIVATČAI. Atkartoti visie pats motyvai, kokius jau seniai kiti parodė, nors ir tie tais pačiais žodžiais išreikšti. Mes neįstengiam visų protestų patalpinti, jie atima vietą kitokiems reikalams. Todėl galime talpinti tik svarbesnius.

Pavainas myris.

Ligonis atėjo pas daktarą ir užklaustas, kas jam kenkia, tarė, jog manas, kad jis miršta pavainu myrių dėlto, kad su koka diena jau čias dangiaun nusipėnėjusi, daugiaus nerūšiu ir labiaus sunykusio, sublogėjusiu. Mandydamas, jog įstengs pergalėti ligą be pagalbos vaisty, ilgai laikėsi nuo įėjimo daktariškos rodos. Įteigū butų pamėginęs Trinerio Amerikoniškąjį Elikisrą Karčiojo Vyno, tuojau prie pirmų apsirėkimų ligos, kaip tik juos patėmijo, tai be abejonės būtų jį sulaikęs pažinime užsimegime. Šitas vaistas padaro kožną skiltį stiprum ir pajiegum ne tik priimti, bet ir reikalaui ir suvirinti maistą. Sustiprina visą taką ganėdingai, ir net visą kūną. Kaip tik kas patėmija atmainą valgame, atmainą stovyje sveikatos kuno, maitybėje, kaip duosis jauti nerūšiai užganėdinantis jausmas po valgiu, arba pertraukiamas, nepastiprinantis miegas, nerūšikimas, išberiami odo ir tt. Trinerio Amerikoniškasis Elikisyras Karčiojo Vyno tikrai pagėbės. Išvysis krauja ir ant visados jį pagausins bei atnaujins. Gaunamas visose aptiekose arba pas patį pabrūkintą Juozapą Trinerį, 799 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

ŽVĖRYS IR ŽMOGUS.

Pagal Schmel'į.

net tuluose Lietuvos kraštuose su karvėms ir arkliams. Pataisymui pagedusios naminių gyvulių veislės reikia paskui daug darbo ir ilgo laiko. Pagadyti mat lengviau, užtenka nesirūpinti, o gyvulių atmaina paged, taisy mui reikia darbo ir įėjimo.

Plauko parva visokių šunų atmainų labai yvairi. Daugumas laukinių žvėrių turi plauko parvą pritaikytą prie gyvenimo reikalų, teip vadinamą apsaugojimo parvą, atsakančią parvai tų aplinkybių, kokiose gyvena. Šunės tokios apsaugojimo parvos neturi, kadangi jie jos ir nereikalauja: šunės gyvena po žmogaus globa, kuris juos aprūpina maistu ir apgina nuo priešių.

Naminiai šunės yra visur, kur tik gyvena žmogus ir visur jam tarnauja: tai sergti jo namus ir kiemą, tai daboja ir gano jo naminių gyvulių bandas; padeda jam jo medžiūnėse, daboja vaikus; vienu žodžiu, šunės yra labiausiai atsidasvusias žmogaus draugais. Duodasi kinkyti ir vežimui ir roges, nors gana sunku vilkti sunkenybes, kadangi krutandis pirštai negali teip tvirtai remties prie žemės, kaip jautiniai arba arkliai savo nagams. Meilė, prisirišimas, atsidavimas žmogui — tai svarbiausios naminių šunų ypatybės. Tik pasiusęs šuo gali būti pavojingų savo ponui, bet ir taęyk jis stengiasi prasišalinti iš namų, kad jiems neukenkti. Kitas pavojus grėsiantis žmogui nuo šunų — yra vandeninis sliksas arba soliteras, kuris gana tankiai būva pas šunis. Jeigu užmazga sliksko pateks į žmogų, jis gali sunkiai apsigirti, net numirti. Tos užmazgos gali patekti į žmogų nuo šuns liežuviu, laikant rankas arba veidą. Todėl, geriausiai, neduoti šun laizyti rankų, ypač gi lupų.

Vilkio galva.

Daugumas šunų turi labai geras uosles. Medžiūnės šunės suranda žvėries begyžiojimo kelią, kadangi užuodžia mažiausią kvapą nuo pėdų žvėries pasilikusį ant žemės. Avininkų šunės iš tolo užuodžia prisirtinantį vilką, arba kitokių bandos prieša, daug pirmiau, negu žmogus gali jį patėmyti. Šunų nosis visada drėgna, kadangi su sausoms šnėrvėms negalima užuosti visokių kvapų. Uoslėms šunės pasipazysta ir su žmonėmis: atėjus į namus svečui, šunės pirmiausiai jį apnusto ir paskui jau to žmogaus kvapą gana ilgai atmena.

Sargybos šunų ir girdėjimas labai jauslus. Ausys tokių šunų visada stačios, kadangi tokios daug lengviau pagriebia visokių skambėjimus, balsus, negu nulenktos.

Visi šunės vartojami vaikymui žvėrių medžiūnėse, ganymui baudų ir kitoki, labai greitai.

Šunų kūnas suspaustas iš šonų, todėl bėgant, jiems lengva perplauti orą, jis negali teip bėgimo stabdyti, negu kad kunas būtų platus. Bėgdami, šunės ištiesia prysakin galvą teip, kad ji yra kaipi kylas, plaujančios orą.

Kojos greitųjų šunų atmainų labai ilgos, pavelksian, kurtų. Užtai kojos takų trumpos ir kreivos. Taksus vartoja mat medžiūnėse ant įsakandų ir žemę žvėrių, kaip barsukų, lapių ir kitų. Turėdami trumpas ir kreivas kojas, taksai gali lengviau prisigriebti ir olas, su kreivoms kojomis yra išplatinai ir iš jų išviti pasilėpusius žvėries.

Bėgdami, šunės nesiremia ir žemę su visa koja, bet tik su pirštais. Bėganti ant pirštų žvėrys greitesni už besiremiančius su visa pėda. Bėganti ant pirštų žvėrys iš syko nuo žemės pakelia visą koją, o besiremiantis su visa pėda pirmiausiai pakelia kulni, o paskui vidurį ir pirštus, ant ko daugian laiko turi žudyti.

Su pagalba savo bukų nagų ir šurkščių paduskaičių po pirštais, šunės gali tvirtai remties kad ir ant mlygijos žemės. Taksų dideli nagai, jie pritaikyti kasimui žemėj olų.

Šunų dantys beveik toki jau kaip kačių, bet šakninijų dantų šunės turi daugiau, todėl ir žandai jų ilgesni. Šunų dantys neteip aštrūs ir smailūs kaip kačių, bet tvirtesni, todėl šunės sutrupina net didžiausius kaulus, ko katės negali padaryti.

Vilkas tokio jau didumo kaip avininkų šunės. Plauko parva palša arba juova, parnėsi ir žemės parvą. Vilkai, teip kaip ir šunės, neužpuola netikėtai ant savo aukos, bet veja ją, kol nepalšina ir nepaveja. Vilkai turi geras uosles ir gali ilgai begyoti. Alkanas vilkas užpuola ir ant žmogaus, o pulkai išalkusių vilkų išdrysta užpulti net ant daugelio žmonių.

Vilkas.

Lapė tokio jau didumo kaip avininkų

šunės ir tokio jau sudėjimo, turi tik ilgesnį nodedą. Plauko parva lapės palša rudą, todėl sunku ją patėmyti. Pailgos akys rodo, kad lapė yra naktinis žvėris, naktimis išeina ant medžiūnės. Svarbiausias jų maistas — yra pelės, bet neniekina zuikio ir kitokių mažesnių žvėrių, įšeko panksčių lizdų, užpuola kartais ant vištų, net žasų neaplenkia. Atsargumas lapių medžiūnėse jejo ir patarles visų tautų, kur tik gyvena lapės. Nuo pikčiausio savo priešo, žmogaus, lapės slepiasi iškastose žemėj olose.

4 giminė. Kiaunės.

Girinė kiaunė turi apie 14 pėdos, arba pusę metro ilgio. Girinės kiaunės laikosi medžių viršūnėse, kur tykoja ant voverių, panksčių ir kitokių gyvūnų. Vienas kunas pritaikytas prie tokių medžiūnų medžių viršūnėse.

Kiaunė vejanti voverę.

Plauko parva tamsi, atsako parvai medžių žievės. Besirtindama prie savo aukos, kiaunė prisipaūžia prie medžio šakų teip, kad beveik negalima juo nuo šakos atskirti: gelsvas šlaksas pasmakrėj prisipaūžia prie šakos, būva nematomu, o tas šlaksas kiaunės parvoj yra vienatiniu neatsakančių medžių žievės parvai.

Lienuo kiaunių laibas, ilgas ir labai lankus. Todėl joms lengva perbėgti per didžiausius tankumynus.

Dėl lankumo liemens, ant savo trumpų kojų, kiaunė gali nepatėmyta prisirtinti prie savo aukos. Pirštai jos apacio apzėlę plaukais, kurie naikina žingsnių balsą.

Turėdama lankų kūną, ilgesnės užpakalinės kojos, kiaunė gali teipgi lengvai šokinėti. Ilga, plaukais apzėlus uodega, šokant, yra styru.

Lankus kunas, trumpos kojos ir aštrus nagai kiaunėms lengvina laipiojimą po medžių šakas.

Kiaunė užpuola ant visų žvėrių, kokius tik gali įveikti. Jeigu jai pasiseka prisigriebti į vistininką, tai ji ten išplauja veik visas vištas.

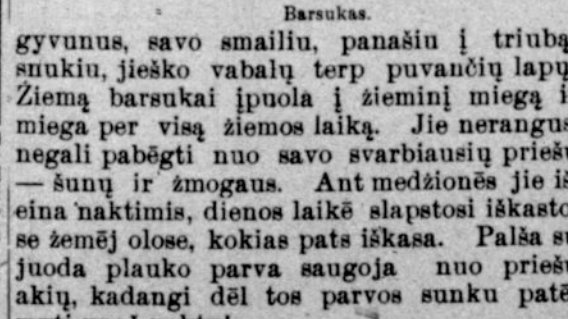
Akmeninė arba naminė kiaunė turi sviesesnį plauko parvą, baltą šlaką pasmakrėj. Laikosi triobose ir naikina ypač naminius paukščius.

Šėškas turi tamsiai geltoną plauko parvą. Šėškas naikina peles, žiurkes, gyvates ir jeigu tuom pasigandintų, būtų žmonėms gana naudingi, bet apsigyvenę triobose, jis daugiau blogo padaro vistininkuose negu pelams ir žiurkėms. Šėškų ir kiaunių kailiai gana brangūs.

Žibenkštis turi plauko parvą atsakančią aplinkybėms, kokiose gyvena — ransvairudą, atsakančią parvai žemės. Minta pelėmis ir žiurkėmis; todėl turi laibą ir lankų kaip žalčio liemenį ir trumpas kojas. Žibenkštis daugiau žmogui gero, negu blogo padaro.

Gornostajai gyvena ypač Sibėrijoj ir kituose šiauriniuose kraštuose. Parvą jų varstą atsako parvai žemės, žiemą gi balta. Atsako parvai sniego užklotos žemės. Parva tokia žvėrelini palėgvinia pasilėpimą nuo priešių. Kailiai jų seniau buvo labai brangūs, vartojo juos karaliai savo skrandoms, dabar gi daug pigesni; skrandoms juos vartoja, žinoma, žieminius, baltus su juodoms uodegomis, vien moterys; vartoja juos dar ir karaliai, bet jų yra jau teip mažai.

Barsukas nerangus, vaikščiojantis ant visos pėdos žvėris. Minta jis viskuomu, ką tik sugriebia, taigi matinatis tokiu jau maistu kaip meškos. Savo tvirtais nagais jis iškasa iš žemės šakneles ir visokius smulkius augalus.

Barsukas.

gyvūnus, savo smailiu, panašiu į triubą, sukiu, įšeko vabalų tarp puvantį lapų. Žiemą barsukai įpuola į žieminių miegų ir megi per visą žiemos laiką. Jie nerangus, negali pabėgti nuo savo svarbiausių priešių — šunų ir žmogaus. Ant medžiūnės jie išeina naktimis, dienos laike slapstosi iškastose žemėj olose, kokias pats iškasa. Palša su juoda plauko parva saugoją nuo priešių akių, kadangi dėl tos parvos sunku patėmyti ypač naktį.

(Toliaus bus)

Kas sukelė revoliuciją, o kam aukos duoti?

Skaitant mūsų laikraščius ir matant kaip greit tautiečiai užsideda ir dalinasi į nepilankius vieni kitams burius, tai ir man, aukavusiam revoliucijos reikalams, valia bus išarti žodį, kam mano auka turi būti pavesta dabar, kilus nesuapratimui tarpe aukavusių.

Aukaudamas, nesitėkėjau, kad L. S. D. P. atstovas Europoje, gavęs nuo iškinkto komiteto Amerikoje rinkimui ir dalinimui aukų, jam paskirtą dalį, taps prieštargia negestino apsirėikimo, kokį matome, ir kad jis drįstų net protestuoti; kaip „Pietėjau, kad jo akies kitos, partijos, dirbančios Lietuvoje ant labo apsvietimui, arba kitaip išmanančios revoliucijos reikalus ant syk taptų niekais, patrijotpalaisiais, atzagareiviais, ne vertais įsitikėjimo ne ant cento, kad svarbus aukas tėvynės naudai. Ginčas tarpe mūsų „socialistų kilo pasibaūti, o tuom biaušes, kad Lizdeikos noras užgriebti visas aukas su kitais fondais, anot užvydinio elgetos ir jo protestas persikėlė su labai nešvaria polemika į tarpą aukavusiųjų ir tuomi pagimėdė širdys geriausių Lietuvos šunų neapykantą vieni kitų. Patariu sako: „Dovanotam arkliui nežiurėk į dantis.“ Taigi ir L. S. D. P. atstovui nepriderėjo protestuoti... o galop rašyti (Nr. 28 „Kovos“), „Pasiikimimui pridedu, jog už tą, ką aš parašiau (daliuke padalinimo aukų), neatsako visa Partija, jeigu ne ji pasirašė.“ Tuose žodžiuose ir apsirėikė politika „tikro Loyolas pasekėjo. Supiudyti viešu protestu ir slaptais raštais „geriausius tautiečius vienus su kitais, o paskui teisinai L. S. D. P.“, jeigu ji nepasirašė“; tai maž žinant Lizdeikos darbo užpelnus, iš visais geriausiai pažino medį. Jo protestas prieš Šliupą jau jį patį prispyrė susitaikinti su draugiečiais. Turės susitaikinti ir su varpiečiais, kuriuos liabusiai išdėgė todėl, kad tiems paskirtą žydų negavau. Tai patį puziurėk, ar varpiečiai neturėjo tiesos gauti ne cento nuo Komiteto Amerikoje? Kad gerai suprasti, reikia pasvėgti į klausymą: kas sukelė revoliuciją Maskolijoje?

Nuo daugelio metų matėme ir matome tikrai „baltarankius“ revoliucijonierius Maskolijoje, kaip va: Herceną, Bakuniną, Krapotkiną, Tolstojų, Trubeckoją su daugybe profesorų universitetuose, studentų ir studentų, kaip Hrynevickį, Vierą Zasuilį, Brzezkovską. Matėme revoliucijonierius Aufricę, kurie sunkesni varė dabar negu Balseičai, kaip va: Basi-navičius, Šliupas, Sernas ir kiti. Matėme Kudirką, Vainėkį, Vaitaitį, stumiančius mūsų tautiečius prie revoliucijos. Ar darbai ir kentejimai tų visų žmonių ne buvo revoliucijonieriški? Ar varpiečiai, išleisdami „Ukininką“ ir „Varpą“, nemokino „juodarankių“ ir kūrų susivėrė L. S. D. P., balseičai suprasti žod „revoliucija“, kad už pargabimą vieno egzemplioriaus, net mano menkos vertės knygos, užvardytos „Knygos Teisybių“, nešikas nukeliavo į Siberiją, o kunigui Vitalisui Dembekui, kuriam buvo pasiūta, teko 8 mėnesiai sėdėti Vilniaus kalėjime? Ką tie visų žmonių darbai zenkino? Ar vien nuo kelių metų susidarg darbininkiškos luomos užtarių būrelis turi tiesą vadintis revoliucijonieriais? Nel viši dirbusieji prieš carizmą, ir dirbantieji ar tai kųjų, bomba, ar knyga, kur greičiau pasiekia net carų, yra revoliucijonieriai. Teisybė, kad visai tų žmonių darbo nėra teip žymus „juodarankiams“ kaip balseičų atspaudinias lapelis, pakurstantis nuvargėlius prie straiko. O tas juo nėra dar, imant visotini, revoliucijonieriškų darbų. Nes ką „juodarankius“ su dideliu vargu paims viena ranka, tai pats kita ranka atiduos kapitalistui. Vokietijoje du milijonai gerai suorganizuotųjų darbininkų, o vienok jie neįstengia numesti nuo sprando kapitalizmo sistemos, ir atmainą padaryti, nors apsvietimas visų „juodarankių“ nepalyginamai yra didesnis negu Maskolijoje, kur šiandien visų svieto „juodarankių“ ir „baltarankių“ akis yra atkreiptos, ir visi su nekantrybe laukia, kas Feniks išlėks iš degėjų ir iš kraujo upelių. Reikia nepamiršti, kad Maskolijoje, iki kareis su japonais, protas „juodarankių“ buvo caro savasčia, kad Vokietijoje jis pavestas daugiaus kunigams. Valdymas proto carų, o ne kunigų buvo jau nuo šimtų metų prieštazi „baltarankių“ revoliucijonierius gimdanti. Nes, kada „juodarankiai“ visoje imperijoje, kunigų pamokinti, tieko į carą kaip į dievą ir gaudė kiekvieną už mažiausią jam pasipriešinimą, tai tie revoliucijonieriai turėjo žuti Šliupselburge ar ant Sachalino — arba pasilėpti užbrūbeje, kaip dar ir savųjų gaudomas Dr. Šliupas. Toki revoliucijonieriai, anot išitarimo „Kovos“, buvo tik „patrijotpalaisiais“, savo garbės įšekiančiais, o ne revoliucijonieriais. Bet pakol neatsirado užbrūbeje daugiaus tokių „patrijotpalaičių“, kurie savo tvirtoje dvasioje atjaušdami vargus „juodarankių“, nesiliovė darbuotis ir rodyti jiems savo bedieviškais raštais ir kalbomis, kad caras su savo sėbais kunigais yra vieninteliais jų prieštais patol ne „Czornyj Peredel“, ne „Norodnaja Volja“, ne „Kova“ su „Darbiųkų Balsu“, tik ką atsiradusiais, ne būtų galėję užginti ir sujudinti „juodarankių“ smėgų.

Kokios būtų buvusios pasekmės Maskolijoje, visoje Europoje, ir net čion Amerikoje, kur trusiai reikėtų paimti darbininkus už gerkles, jeigu caro armija būtų su-mušusi mikados armiją? Ar S. D. P. būtų galėjusi įvykdyti ne jau revoliuciją, bet nors vieną straiką laimėti? Nel Be pagalbos Togo, Kurokio, Oyamos, Kamuros ir kitų japonijos „baltarankių“, geriaus supratusiųjų ko reikia pergalėjimui aklo paklusnumo „juodarankių“ savo batiškai ir be auklėsinio visų japoniečių išlavim, to proto — nebūtų galėję caro armijos sumušti, ne suteikti drąsos reikalingos saujai socialdemokratų Maskolijoje. Japonai ilgai mokinosi kaip užkinti burną „juodarankiams“, kad ne šauktų „Ura, za caria!“ ir kad Mandžurijoje pradėtų mokintis, kaip carui pasipriešyti. O japoniečių mokin-tieji kunigai ne raše savo tokių žiūnų: „Mes pripažįstame carą Maskolijos už visą valdą ir nuo jo nesiskirsime“ („Tėvynės Sargas“ 1904). Bet dar klystume manydami, kad japonai tik padrasino Maskolijos socialdemokratų surengti pirmą Gaponą 22 d. sausio Peterburge. Prie to už vis daugiausiai prisidėjo viso svieto bedieviški raštai, paliausojantieji „juodarankių“ protą nuo baimės. „Ar popas ne įtikintis į Dievą būtų vedęs 100000 „juodarankių“ ant tokios skerdynės? Ir ar minia jam įtikėjusi, kaip ji sekusi, zinodama, kaip caras priims? Taigi kiekvienas gali suprasti ir to neuzginčys, kad nuo mokslo, kokį įgauna „juodarankių“ luoma, priguli ir jo buvis. Jeigu kokioje nebaik šalyje, pavyzdžiui Turkijoje, kur dervišai mokina, kad sul-tonas yra vietininku didžiojo Mahometo, jog jis yra apgėjęs 150-00000 žmonių ir visi klausia, tai neįtikintieji į tokį mokslą yra teip pat žuodim, kaip tas, kurs Lietuvoje būtų išdėgęs viešai mokinti, kad ne tik caras, bet ir popiežius yra teipgi budeliu dar baisesniu, nes jis savo mokslu užmuša protą ir palaiko baimę, atima vėrsą ginti „juodarankių“ tiesas. Caras pamatęs, kad baimė nyksta „juodarankių“ kaktose, padarė su-tartį su popiežiumi ir tuoj apskelbė imperijoje liuosybę tikėjimo, išskiriant žydus. Tai yra pavietė savį pagelbą popiežių, kad tas savo mokslu palaikytų baimę „juodarankių“ kaktose, ir griuvantį „juodą“ valdžią. Bet, kaip liudyja skaitidus delegatų ant bedieviškojo kongreso, atsiūvusiojo Romoje 1904 m. ir dalyvaususių jame iš Maskolijos, tai bedieviškais jų mokslas, griudamas iš pamatų ir caro ir „popiežiaus valdžią, jau suminkštino šiek tiek užkietėjusių barbarystę jų širdžių žvėriškumą ir minios sumatėjo fanatizmas. Ačiū bedieviškiesiems raštais, kunigai ir popai neįsirdjo, kaip praėjusiose laikuose, viešai vesti „juodarankius“ skerti studentus, „cicilistus“, žydus, nors slapta, ar čion iš sakykli kai kur meginio tą padaryti.

L. S. Demokratai pyksta ant laisvamanių, vadinamų juos „sutrūnėjusiais stuobrais“ valdandoje, kada 5000 delegatų mokina romišką budelį nedeginti bedievių Brunų, pastatė jam po akių paveikslą sudengintojo ir kad savo barbarišką mokslu, paremtu ant kruvinos ausos etikos nebeapgaudinėtų „juodarankių“ savo dieviškais monais, kuriuos aiškiai išrodžia knygoje „Kankintojai ir kankintiniai už mokslą“. Bedieviai neslepia savo misijų, kaip socialdemokratų, pamėgdžiodami įėjus draugystę, laisvamaniai nepripažįsta Dievo, barbarystės idealo, dievali kruviną auką. Tą idealą Dievo, žudančio velnią peklėje, paliekam socialdemokratams, o labiausiai jų atstovams, kurie padėjimais geroves ant žemės, kaip kunigai danguose, suvadžioja „juodarankius“ neiš-kamais, nenorėdami jiems viešai sakyti: kad kas metą nenešų kunigams milijardines aukas, kurios greit pagerintų jų pačių būvį, ir nereikėtų žiūrėti ant Gaponų bei skerdynių žydų. Baisi tas procesas S. D. surėdytas žiurėti, cionierius gimdanti. Nes, kada „juodarankiai“ visoje imperijoje, kunigų pamokinti, tieko į carą kaip į dievą ir gaudė kiekvieną už mažiausią jam pasipriešinimą, tai tie revoliucijonieriai turėjo žuti Šliupselburge ar ant Sachalino — arba pasilėpti užbrūbeje, kaip dar ir savųjų gaudomas Dr. Šliupas. Toki revoliucijonieriai, anot išitarimo „Kovos“, buvo tik „patrijotpalaisiais“, savo garbės įšekiančiais, o ne revoliucijonieriais. Bet pakol neatsirado užbrūbeje daugiaus tokių „patrijotpalaičių“, kurie savo tvirtoje dvasioje atjaušdami vargus „juodarankių“, nesiliovė darbuotis ir rodyti jiems savo bedieviškais raštais ir kalbomis, kad caras su savo sėbais kunigais yra vieninteliais jų prieštais patol ne „Czornyj Peredel“, ne „Norodnaja Volja“, ne „Kova“ su „Darbiųkų Balsu“, tik ką atsiradusiais, ne būtų galėję užginti ir sujudinti „juodarankių“ smėgų.

Kokios būtų buvusios pasekmės Maskolijoje, visoje Europoje, ir net čion Amerikoje, kur trusiai reikėtų paimti darbininkus už gerkles, jeigu caro armija būtų su-mušusi mikados armiją? Ar S. D. P. būtų galėjusi įvykdyti ne jau revoliuciją, bet nors vieną straiką laimėti? Nel Be pagalbos Togo, Kurokio, Oyamos, Kamuros ir kitų japonijos „baltarankių“, geriaus supratusiųjų ko reikia pergalėjimui aklo paklusnumo „juodarankių“ savo batiškai ir be auklėsinio visų japoniečių išlavim, to proto — nebūtų galėję caro armijos sumušti, ne suteikti drąsos reikalingos saujai socialdemokratų Maskolijoje. Japonai ilgai mokinosi kaip užkinti burną „juodarankiams“, kad ne šauktų „Ura, za caria!“ ir kad Mandžurijoje pradėtų mokintis, kaip carui pasipriešyti. O japoniečių mokin-tieji kunigai ne raše savo tokių žiūnų: „Mes pripažįstame carą Maskolijos už visą valdą ir nuo jo nesiskirsime“ („Tėvynės Sargas“ 1904). Bet dar klystume manydami, kad japonai tik padrasino Maskolijos socialdemokratų surengti pirmą Gaponą 22 d. sausio Peterburge. Prie to už vis daugiausiai prisidėjo viso svieto bedieviški raštai, paliausojantieji „juodarankių“ protą nuo baimės. „Ar popas ne įtikintis į Dievą būtų vedęs 100000 „juodarankių“ ant tokios skerdynės? Ir ar minia jam įtikėjusi, kaip ji sekusi, zinodama, kaip caras priims? Taigi kiekvienas gali suprasti ir to neuzginčys, kad nuo mokslo, kokį įgauna „juodarankių“ luoma, priguli ir jo buvis. Jeigu kokioje nebaik šalyje, pavyzdžiui Turkijoje, kur dervišai mokina, kad sul-tonas yra vietininku didžiojo Mahometo, jog jis yra apgėjęs 150-00000 žmonių ir visi klausia, tai neįtikintieji į tokį mokslą yra teip pat žuodim, kaip tas, kurs Lietuvoje būtų išdėgęs viešai mokinti, kad ne tik caras, bet ir popiežius yra teipgi budeliu dar baisesniu, nes jis savo mokslu užmuša protą ir palaiko baimę, atima vėrsą ginti „juodarankių“ tiesas. Caras pamatęs, kad baimė nyksta „juodarankių“ kaktose, padarė su-tartį su popiežiumi ir tuoj apskelbė imperijoje liuosybę tikėjimo, išskiriant žydus. Tai yra pavietė savį pagelbą popiežių, kad tas savo mokslu palaikytų baimę „juodarankių“ kaktose, ir griuvantį „juodą“ valdžią. Bet, kaip liudyja skaitidus delegatų ant bedieviškojo kongreso, atsiūvusiojo Romoje 1904 m. ir dalyvaususių jame iš Maskolijos, tai bedieviškais jų mokslas, griudamas iš pamatų ir caro ir „popiežiaus valdžią, jau suminkštino šiek tiek užkietėjusių barbarystę jų širdžių žvėriškumą ir minios sumatėjo fanatizmas. Ačiū bedieviškiesiems raštais, kunigai ir popai neįsirdjo, kaip praėjusiose laikuose, viešai vesti „juodarankius“ skerti studentus, „cicilistus“, žydus, nors slapta, ar čion iš sakykli kai kur meginio tą padaryti.

L. S. Demokratai pyksta ant laisvamanių, vadinamų juos „sutrūnėjusiais stuobrais“ valdandoje, kada 5000 delegatų mokina romišką budelį nedeginti bedievių Brunų, pastatė jam po akių paveikslą sudengintojo ir kad savo barbarišką mokslu, paremtu ant kruvinos ausos etikos nebeapgaudinėtų „juodarankių“ savo dieviškais monais, kuriuos aiškiai išrodžia knygoje „Kankintojai ir kankintiniai už mokslą“. Bedieviai neslepia savo misijų, kaip socialdemokratų, pamėgdžiodami įėjus draugystę, laisvamaniai nepripažįsta Dievo, barbarystės idealo, dievali kruviną auką. Tą idealą Dievo, žudančio velnią peklėje, paliekam socialdemokratams, o labiausiai jų atstovams, kurie padėjimais geroves ant žemės, kaip kunigai danguose, suvadžioja „juodarankius“ neiš-kamais, nenorėdami jiems viešai sakyti: kad kas metą nenešų kunigams milijardines aukas, kurios greit pagerintų jų pačių būvį, ir nereikėtų žiūrėti ant Gaponų bei skerdynių žydų. Baisi tas procesas S. D. surėdytas žiurėti, cionierius gimdanti. Nes, kada „juodarankiai“ visoje imperijoje, kunigų pamokinti, tieko į carą kaip į dievą ir gaudė kiekvieną už mažiausią jam pasipriešinimą, tai tie revoliucijonieriai turėjo žuti Šliupselburge ar ant Sachalino — arba pasilėpti užbrūbeje, kaip dar ir savųjų gaudomas Dr. Šliupas. Toki revoliucijonieriai, anot išitarimo „Kovos“, buvo tik „patrijotpalaisiais“, savo garbės įšekiančiais, o ne revoliucijonieriais. Bet pakol neatsirado užbrūbeje daugiaus tokių „patrijotpalaičių“, kurie savo tvirtoje dvasioje atjaušdami vargus „juodarankių“, nesiliovė darbuotis ir rodyti jiems savo bedieviškais raštais ir kalbomis, kad caras su savo sėbais kunigais yra vieninteliais jų prieštais patol ne „Czornyj Peredel“, ne „Norodnaja Volja“, ne „Kova“ su „Darbiųkų Balsu“, tik ką atsiradusiais, ne būtų galėję užginti ir sujudinti „juodarankių“ smėgų.

Kokios būtų buvusios pasekmės Maskolijoje, visoje Europoje, ir net čion Amerikoje, kur trusiai reikėtų paimti darbininkus už gerkles, jeigu caro armija būtų su-mušusi mikados armiją? Ar S. D. P. būtų galėjusi įvykdyti ne jau revoliuciją, bet nors vieną straiką laimėti? Nel Be pagalbos Togo, Kurokio, Oyamos, Kamuros ir kitų japonijos „baltarankių“, geriaus supratusiųjų ko reikia pergalėjimui aklo paklusnumo „juodarankių“ savo batiškai ir be auklėsinio visų japoniečių išlavim, to proto — nebūtų galėję caro armijos sumušti, ne suteikti drąsos reikalingos saujai socialdemokratų Maskolijoje. Japonai ilgai mokinosi kaip užkinti burną „juodarankiams“, kad ne šauktų „Ura, za caria!“ ir kad Mandžurijoje pradėtų mokintis, kaip carui pasipriešyti. O japoniečių mokin-tieji kunigai ne raše savo tokių žiūnų: „Mes pripažįstame carą Maskolijos už visą valdą ir nuo jo nesiskirsime“ („Tėvynės Sargas“ 1904). Bet dar klystume manydami, kad japonai tik padrasino Maskolijos socialdemokratų surengti pirmą Gaponą 22 d. sausio Peterburge. Prie to už vis daugiausiai prisidėjo viso svieto bedieviški raštai, paliausojantieji „juodarankių“ protą nuo baimės. „Ar popas ne įtikintis į Dievą būtų vedęs 100000 „juodarankių“ ant tokios skerdynės? Ir ar minia jam įtikėjusi, kaip ji sekusi, zinodama, kaip caras priims? Taigi kiekvienas gali suprasti ir to neuzginčys, kad nuo mokslo, kokį įgauna „juodarankių“ luoma, priguli ir jo buvis. Jeigu kokioje nebaik šalyje, pavyzdžiui Turkijoje, kur dervišai mokina, kad sul-tonas yra vietininku didžiojo Mahometo, jog jis yra apgėjęs 150-00

